

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobkyně: **L. M. K.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín I,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3212/DS/2016,
JID: 115018/2016/KUUK/Bal,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016, č. j. 3212/DS/2016, JID: 115018/2016/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „magistrát“), ze dne 18. 1. 2016, sp. zn. MM/OK/PD/37075/15/R. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(dále jen „zákon o silničním provozu“), uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 000 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobkyně jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Skutek spočíval v tom, že „... *automatizovaným technickým prostředkem používaným Městskou policií Ústí nad Labem, při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo zjištěno, že dne 29. 4. 2015 ve 20:14:38 hod. v ulici Klíšská, směr Ovčí vrch v Ústí nad Labem, blíže neustanovený řidič ve vozidle tovární značky Volvo, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km-h nebo mimo obec o méně než 30 km-h. V úseku, kde nejvyšší dovolená rychlost je 50 km/hod., mu byla radarem naměřena rychlost 68 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod., mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 65 km/hod...*“. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložil žalobkyni povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

2. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně namítala, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení s provozovatelem vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Žalobkyně v reakci na poučení obsažené ve výzvě správního orgánu k úhradě určené částky sdělila magistrátu totožnost řidiče vozidla (pan Y.) včetně jeho bydliště a legitimně očekávala, že správní orgán zahájí řízení o přestupku s touto osobou. Pokud oznámený řidič nereagoval na výzvu k podání vysvětlení, měl podle žalobkyně magistrát povinnost pokračovat v šetření přestupku (např. předvolat oznámeného řidiče k podání vysvětlení opětovně), pro zahájení přestupkového řízení nebylo totiž podstatné, zda si oznámený řidič přebírá písemnosti (oznámení o zahájení řízení mohlo být doručeno fikcí nebo prostřednictvím ustanoveného opatrovníka). Správnímu orgánu nadto nic nebránilo předvolat k podání vysvětlení žalobkyni jako provozovatele vozidla. O skutečnosti, že řízení o přestupku s oznámeným řidičem zahájeno, nebylo se žalobkyně dozvěděla až dne 5. 11. 2015, kdy magistrát doručením příkazu o uložení sankce za správní delikt zahájil řízení o uvedeném deliktu. V daný okamžik již nemohla předkládat další důkazy na podporu svého tvrzení (např. smlouvu o výpůjčce), neboť správní orgán by již přestupkové řízení nezahájil. Žalobkyně konstatovala, že povinností magistrátu bylo podniknout veškeré možné kroky ke zjištění pachatele přestupku za situace, kdy měl k dispozici nijak nezpochybněné vyjádření provozovatele o identitě řidiče. Dodala, že postup magistrátu vnímá jako účelový, neboť buď žalobkyně pravdivě označila osobu řidiče, proti němuž měl správní orgán vést přestupkové řízení, nebo jeho totožnost uvedla nepravdivě a správní orgán měl vést řízení pro porušení § 10 písm. d) zákona o silničním provozu proti žalobkyni. Dále podotkla, že magistrát zcela ignoroval subsidiární charakter správního deliktu provozovatele vozidla a nepokoušel se nijak zjišťovat pachatele přestupku.
4. Podle žalobkyně ji postup magistrátu, který před vydáním rozhodnutí nenařídil ústní jednání, při němž by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobkyně, zkrátil na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jejím právu podle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně uvedla, že má právo na to, aby věc byla projednána v její přítomnosti a aby se mohla vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Podle žalobkyně má obviněný ze správního deliktu obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu, neboť obviněný ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu trestních obvinění. V takovém případě je nutné v analogii s ustanovením § 2 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, a s § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), konat ústní jednání a aplikovat čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K tomu odkázala na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 15 A 14/2015, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 56/2014 a rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 139/2015. Nenařízení jednání označila žalobkyně za zásadní pochybení, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, protože na místě spáchání přestupku zpravidla nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

5. I kdyby magistrát seznal, že nebylo nezbytné nařizovat ústní jednání, měl podle žalobkyně provést dokazování za její osobní účasti. Žalobkyně zdůraznila, že rozhodnutí musí být podle § 50 odst. 1 správního řádu podloženo důkazy, jinak je nezákonné. Pokud bylo rozhodnutí opřeno o důkaz provedený bez přítomnosti žalobkyně, byla tato krácena na svém právu na spravedlivé řízení. Podle žalobkyně porušily správní orgány zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v její nepřítomnosti. Dodala, že podle § 51 odst. 2 správního řádu měla právo být vyzvána o možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn. 57 A 51/2014, podle kterého nelze akceptovat výklad, že by dokazování bylo možné nahradit výzvou a poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně ve spisu absentuje jakýkoli protokol o provedeném dokazování. Žalobkyně tak měla za to, že magistrát vůbec dokazování neprováděl, tudíž jednal v rozporu s § 51 a násl. správního řádu. Poznamenala, že objektivní odpovědnost nelze vnímat tak, že není zapotřebí nic dokazovat. Naopak, v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nutné důkladně zjistit skutkový stav a prokázat, zda se jedná, či nejedná o přestupek.
6. Žalobkyně rovněž uvedla, že uložená sankce 1 000 Kč byla nezákonná, neboť v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Rozhodnutí magistrátu je tak stíženo zásadní vadou představující důvod pro zrušení rozhodnutí.
7. Podle žalobkyně nebylo ve výroku rozhodnutí magistrátu dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Namítal, že ulice Klíšská má délku cca 2 km a v různých jejích úsecích platí odlišná úprava rychlosti, tudíž se přestupek mohl odehrát kdekoli v rozmezí 2 km a z rozhodnutí není přezkoumatelné, zda bylo vozidlo měřeno v úseku, kde platí nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, nebo 70 km/h. Žalobkyně poznamenala, že řidič, jemuž svěřila vozidlo, vždy dodržuje nejvyšší dovolenou rychlost, a pokud jel 65 km/h, bylo tomu tak proto, že v daném místě byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 70 km/h. K tomu žalobkyně odkázala na § 77 zákona o přestupcích a na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 111/2015, 9 As 80/2014 a 4 As 28/2010, které obsáhle citovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Namítala také, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Podle žalobkyně správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání tohoto deliktu, který musí vykazovat znaky přestupku (srov. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak po uplynutí roční lhůty tyto znaky vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. K tomu žalobkyně odkázala na metodiku Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 a podotkla, že legitimně očekávala, že žalovaný řízení zastaví, a proto napadené rozhodnutí pokládá za překvapivé. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je podle žalobkyně v rozporu s principem právní jistoty, pokud správní orgány rozhodují v rozporu s tímto pokynem nadřízeného orgánu.
9. Závěrem žalobkyně namítla, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy. Akcentovala, že uvedené ustanovení zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem, a obsahuje tak pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. V této souvislosti dala soudu ke zvážení podání návrhu na zrušení předmětných ustanovení zákona o silničním provozu Ústavnímu soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Předeslal, že žalobkyně žalobní námítky týkající se řízení před správním orgánem, navzdory zastoupení společností FLEET Control, s. r. o., neuplatnila v odvolacím řízení (k praktikám společnosti a navazujícímu právnímu zastupování provozovatelů vozidel ve správním soudnictví Mgr. Topolem odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46 ze dne 22. 10. 2015 a č. j. 6 As 100/2015-37 ze dne 11. 8. 2015). Žalobkyně důvody odvolání náležitě nedoplnila, ve smyslu jejich konkretizace, ani na výzvu magistrátu k doplnění odvolání. Žalobní námítky týkající se postupu správního orgánu jsou tak irelevantní, když žalovaný postupoval v dikci § 89 odst. 2 správního řádu.
11. K námitce zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bez provedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku žalovaný konstatoval, že žalobkyni byla výzvou dána možnost sdělit údaje o řidiči, prostřednictvím zástupce za něj evidentně účelově označila L. Y. (narozeného „X“, bytem „X“), cizince nedohledatelného v evidenci obyvatel, vyhoštěného z území České republiky a s nefunkční doručovací adresou. K uvedenému žalovaný podotkl, že jmenovaná osoba je společností FLEET Control, s. r. o., opakovaně označována za řidiče v dalších řízeních stejného druhu (viz např. žaloby proti rozhodnutím žalovaného č. j. 1619/DS/2015, č. j. 194/DS/2016, č. j. 4010/DS/2015, č. j. 840/DS/2016), když Mgr. Topol v této taktice v řízení před soudem pokračuje a snaží se vyvolat dojem, že informace o řidiči pochází přímo od žalobce/žalobkyně a úřady s touto informací nepracovaly správně a dostatečně. Žalovaný zdůraznil, že magistrát

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v předmětné věci učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale protože byl za řidiče účelově označen shora jmenovaný, řízení o přestupku nezačal a věc odložil. Ohledně tvrzení, že pro zahájení přestupkového řízení nebylo podstatné, jestli má L. Y. označenou schránku, a řízení mohlo být zahájeno doručením fikcí nebo opatrovníkovi, žalovaný podotkl, že jde o účelovou taktiku k dosažení zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jelikož v projednávaném případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci žádné z nastíněných alternativ doručení.

12. Názor žalobkyně, že proti ní mělo být vedeno řízení pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu, označil žalovaný za nesmyslný, uvedené ustanovení neexistuje. Pokud měla žalobkyně na mysli § 10 odst. 1 písm. d) téhož zákona, toto ustanovení na ni nelze vztáhnout, neboť sama tvrdila, že údaje o totožnosti řidiče sdělila správnímu orgánu, tudíž je věděla.
13. Žalovaný k námitce absence ústního jednání a provedeního dokazování bez účasti žalobkyně [porušení čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod] uvedl, že v předmětném řízení není nařízení ústního jednání povinné, jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46. Ke stejnému závěru dospěl i zdejší soud ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. 15 A 44/2014, podle kterého se na řízení o správním deliktu vztahuje § 49 odst. 1 správního řádu. Argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, považoval žalovaný za neopodstatněnou.
14. K žalobní námitce vytýkající absenci protokolu o provedeném dokazování ve správním spisu žalovaný podotkl, že nebylo nařízeno ústní jednání, při němž by byly prováděny důkazy. I pokud by soud dospěl k závěru o nezbytnosti pořízení protokolu, nemělo by to být důvodem ke zrušení žalovaných rozhodnutí, když takové pochybení nemělo vliv na správnost rozhodnutí. Nadto žalobkyně tuto námitku neuplatnila v odvolacím řízení a žalovaný postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu, jenž stanoví, že odvolací orgán nepřihlíží k procesním vadám, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost.
15. Tvrzení žalobkyně o nezákonnosti uložené sankce je nesprávné, pokuta byla stanovena v zákonné výši, když magistrát postupoval podle zákonných měřítek obsažených v § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož předpisu.
16. Námitku nedostatečného popisu místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí označil žalovaný za neopodstatněnou, neboť rozhodnutí obsahuje údaje specifikující skutek nezaměnitelným způsobem (místo a čas spáchání, tovární i registrační značka motorového vozidla provozovaného žalobkyní, jímž byl přestupek spáchán, popis jednání a označení přestupku), a popis místa spáchání přestupkového jednání je toliko jedním z nich.
17. Stran námitky promlčení žalovaný poukázal na to, že ustanovení § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu stanoví, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Podle odstavce 5 téhož ustanovení platí, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt žalobkyně tudíž promlčen být nemůže. K argumentaci právním názorem obsaženým v metodice Ministerstva dopravy (správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok) žalovaný poznamenal, že rozhodné je znění zákona, nikoliv nezávazná metodika.

18. Ohledně žalobní námitky týkající se v obecné rovině tvrzené kolize skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a zejména povinnosti zakotvené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy žalovaný konstatoval, že je neopodstatněná, odkázal na důvodovou zprávu zmíněného zákona a zdůraznil, že obdobná právní úprava deliktu provozovatele vozidla platí ve vyspělých evropských zemích a obstála před soudy bdícími nad dodržováním lidských práv.
19. K tvrzení žalobkyně zmíněnému v samotném závěru žaloby, že správní orgán neprokázal, že k přestupku skutečně došlo, žalovaný podotkl, že řízení o přestupku, v němž by bylo potřebné obviněnému jeho spáchání prokázat, vedeno nebylo, nýbrž bylo vedeno, za splnění všech tří kumulativních podmínek obsažených v ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, řízení o deliktu provozovatele vozidla. Řízení o předmětném deliktu a postih žalobkyně tak byly opodstatněné.

Ústní jednání soudu

20. K jednání soudu konanému dne 5. 6. 2019 se právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoli k němu byl řádně a včas ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) předvolán.
21. Právní zástupce žalovaného při tomtéž jednání odkázal na písemné vyjádření žalovaného k žalobě a navrhl, aby soud žalobu pro bezdůvodnost zamítl.
22. Soud při jednání v souladu s § 52 s. ř. s. provedl dokazování čtením listiny - vyjádření Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2019 (pozn. soudu v datování písemnosti došlo ke zjevné nesprávnosti, když byl nesprávně uveden rok 2018, namísto správného 2019, což je evidentní i z porovnání data vyžádání zprávy soudem a data jejího doručení soudem), založené na č. l. 40 soudního spisu. Z této listiny plyne, že dne 29. 4. 2015 nebyly na ulici Klíšská umístěny žádné dopravní značky upravující nejvyšší dovolenou rychlost, tato ulice se nachází v obci, kde podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí řidič jet rychlostí nejvýše 50 km/h.

Správní spis

23. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Z výstupu automatizovaného technického prostředku používaného při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, který magistrát obdržel dne 4. 5. 2015 od Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozovatele tohoto systému, vyplynulo podezření ze spáchání přestupku řidičem motorového vozidla tovární značky Volvo, registrační značky „X“; součástí výstupu byly 2 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Dotazem na registr vozidel bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Magistrát ji proto výzvou k zaplacení určené částky ze dne 2. 7. 2015 vyzval k úhradě určené částky 1 000 Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla ve lhůtě patnácti dnů. Na tuto výzvu žalobkyně prostřednictvím svého zástupce reagovala podáním ze dne 27. 7. 2015, v němž uvedla, že předmětné vozidlo řídil pan L. Y. Ze sdělení Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2015, zaslaného správnímu orgánu prvního stupně k jeho žádosti, je patrné, že L. Y. byl z území České republiky vyhoštěn od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době není dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu. Magistrát předvolal oznámeného řidiče k podání vysvětlení podle § 60 zákona o přestupcích na den 29. 4. 2015, a ačkoliv byla zásilka obsahující předmětnou písemnost adresátovi doručena uložení dne 25. 9. 2015, tento se k jednání nedostavil, ani svou nepřítomnost neomluvil. Úředním záznamem o odložení přestupku magistrát dne 2. 11. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a dne 5. 11. 2015 vydal příkaz č. j. MM/OK/PD,/37075/2015/BuV. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 18. 11. 2015 a dne 23. 11. 2015 blanketní odpor zcela totožného obsahu (jediným rozdílem bylo opatření chronologicky mladšího podání uznávaným elektronickým podpisem), v němž uvedla, že žádá o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení vznesení námítky podjatosti. Magistrát vyzval žalobkyni k doplnění odporu, neboť na přiložené plné moci chyběl podpis zmocnitele. Zmocněnec žalobkyně dne 10. 12. 2015 doručil plnou moc opatřenou podpisem zmocnitele. Výzvou ze dne 16. 12. 2015 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí byla žalobkyně informována o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a byl jí stanoven termín k nahlédnutí do spisu ve dnech 12. 1. - 13. 1. 2016 od 8:00 do 11:00 hodin a od 13:00 do 15:00 hodin. Dne 18. 1. 2016 vydal magistrát rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/37075/15/R, které žalobkyně napadla blanketním odvoláním, které ani k výzvě správního orgánu nedoplnila. Žalovaný pak dne 20. 7. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jež dne 22. 7. 2016 nabylo právní moci.

Posouzení věci soudem

24. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
25. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

26. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť sice zaslal oznámenému řidiči výzvu k podání vysvětlení, ale poté, co se řidič k tomuto úkonu nedostavil, magistrát aniž by přistoupil k opakovanému předvolání, zahájil řízení o správním deliktu žalobkyně. Soud předesílá, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. Je tedy třeba rozlišovat mezi skutečným splněním povinnosti označit řidiče vozidla, jímž byl spáchán přestupek, a obstrukčními postupy, které jako akt zneužití práva nelze aprobovat a jež (po ověření a zdůvodnění, že jde právě o takový případ) překážku pro uložení správního deliktu provozovateli vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu nevytvářejí.
28. Soud zdůrazňuje, že správní orgány zjistily, že údajný řidič vozidla pan L. Y. byl v období od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 vyhoštěn z území České republiky a že v době spáchání přestupku nebyl dle cizineckého informačního systému hlášen k pobytu na území České republiky. Tuto skutečnost též ověřily ze základního registru obyvatel, z něhož lze, jak uvedlo Ministerstvo vnitra ve své odpovědi na dotaz magistrátu ohledně pobytu pana Y., získávat informace také k cizincům. Z toho je zřejmé, že tvrzení žalobkyně, že v době spáchání přestupku řídila její vozidlo výše uvedená osoba, je nevěrohodné, neboť ta nebyla na území České republiky hlášena k pobytu. Soud dále dodává, že žalobkyně neuvedla nic, čím by svoje tvrzení o tom, že pan Y. v předmětné době její vozidlo řídil, prokázala. Žalobkyně také nijak nedoložila, že pan Y. její vozidlo v rozhodnou dobu měl k dispozici (např. nájemní smlouvou nebo svědeckými výpověďmi), a ani k této věci nic bližšího neuvedla (např. z jakého důvodu měl vozidlo žalobkyně k užívání či jaký vztah má žalobkyně k této osobě). Takový přístup žalobkyně jen dále umocňuje nevěrohodnost jejího tvrzení o tom, že vozidlo měl v rozhodnou dobu v užívání právě L. Y. Soud dále doplňuje, že mu je z úřední činnosti stejně jako správním orgánům známo (např. z řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 148/2015, sp. zn. 15 A 47/2016 nebo sp. zn. 15 A 49/2016, nebo z řízení vedeného u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 112/2015), že pan Y. je nekontaktní a nelze mu doručovat na adresu uvedenou žalobkyní. S uvedenou osobou označeného řidiče se pak setkal i Krajský soud v Hradci Králové, který ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2017, č. j. 30 A 33/2016-41, citoval závěr Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního orgánu o této osobě následovně: „vzhledem k tomu, že řidiče L. Y. nebylo možno ztotožnit v základních registrech, požádal správní orgán Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky, o zjištění pobytu. Dne 18. 5. 2015 obdržel odpověď, že jmenovaný L. Y., st. přísl.: Čínská lidová republika, byl správně vyhoštěn z území České republiky od 27. 4. 2011 do 22. 10. 2014 a v současné době cizinec není v evidenci Cizineckého informačního systému hlášen k pobytu.“ Zmíněný soud k tomuto doplnil, že „jmenovaný L. Y. byl po neúspěšném azylovém řízení správně vyhoštěn z území České republiky, správní vyhoštění je platné do 31. 12. 2009. Je veden v evidenci nežádoucích osob. Poslední údaj o jeho místu pobytu je ze dne 27. 9. 2011, kdy opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí. Aktuální místo jeho pobytu není známo. Dále je ve správním spise založena fotokopie doručky s č. j. MMHK/0677576/2015 P/826/2015/OS1/Mich, tedy správního řízení, v němž byla písemnost adresovaná uvedené osobě doručována. Z doručky je nepochybné, že písemnosti zasílal správní orgán prvního stupně, adresátem byl jmenovaný na adresu „X“. Zásilky nebyly adresátem v úložní době vyzvednuty, a proto byly vráceny správnímu orgánu. Stalo se tak v průběhu dubna 2015.“ Krajský soud v Hradci Králové proto uzavřel, že sdělení osoby pana Y. jako řidiče vozidla bylo obstrukčním úkonem, jehož skutečným důvodem bylo správní řízení protahovat a znesnadňovat; přičemž tato osoba byla uváděna opakovaně v různých řízeních.

29. Nad rámec uvedeného soud doplňuje, že postup žalobkyně, resp. jejího zástupce ve správním řízení – společnosti FLEET Control, s. r. o. – v této věci v zásadě odpovídal účelovým procesním strategiím a obstrukcím, které činnost této společnosti a Mgr. Topola při zastupování jednotlivých pachatelů ať přestupků, nebo správních deliktů pravidelně provázejí (lze odkázat např. právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, nebo ze dne 16. 6. 2016, sp. zn. 6 As 73/2016). Osoba pana Y. je zjevně jako řidič uváděna opakovaně (mimo shora uvedených rozsudků srov. dále např. i rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 9. 2016, sp. zn. 10 A 31/2016). Soudní řízení v uvedených věcech se vždy týkají objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, přičemž provozovatel vozidla, respektive jeho zmocněnec společnost FLEET Control, s. r. o., vždy uvede osobu pana Y. (cizince, jenž je zcela nekontaktní) jako osobu řidiče; zástupcem v řízeních před soudem byl v těchto věcech vždy Mgr. Topol. Tím spíše pak nelze vyčítat magistrátu, potažmo žalovanému, že neprováděli rozsáhlé pátrání po panu Y. Tyto obstrukční praktiky soud odmítá aprobovat.
30. Soud tedy po zhodnocení relevantních částí předloženého správního spisu dospěl k závěru, že magistrát řádně zjistil skutkový stav tak, aby mohlo být se žalobkyní bez důvodných pochybností zahájeno řízení o spáchání předmětného správního deliktu. Jednání správních orgánů směřující ke zjištění totožnosti osoby řidiče bylo dostatečné pro účely § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Z výše rozvedených důvodů považuje soud uvedenou námitku žalobkyně za nedůvodnou.
31. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobkyně stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, sp. zn. 3 As 32/2004, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídit ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 277/2015 a sp. zn. 1 As 166/2015, dále ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016, ze dne 6. 4. 2016, sp. zn. 3 As 260/2015, ze dne 7. 4. 2016, sp. zn. 5 As 122/2015, ze dne 24. 8. 2016, sp. zn. 2 As 85/2016, ze dne 20. 9. 2016, sp. zn. 6 As 239/2015, a mnohé další). Ústní jednání tedy není obligatorní součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobkyně je proto nedůvodná.

32. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně a že žalobkyně měla právo být vyzvolena o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Soud shledal, že správní orgány v tomto ohledu pochybily, nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, jak bude rozvedeno níže. Magistrát v projednávané věci totiž dokazování prováděl, neboť vycházel například z fotografií místa spáchání přestupku přiložených k oznámení o dopravním přestupku ze dne 29. 4. 2015. Provádění dokazování mimo ústní jednání je ve správním řízení možné, avšak účastník o něm má být (zásadně) předem vyzvolen (§ 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být – jde-li o výslech svědka či znalce či provedení důkazů listinou a ohledání – pořízen protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Ve správním soudnictví je však vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, sp. zn. 6 A 12/2001, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. 6 A 51/2001, č. 494/2005 Sb. NSS). V projednávané věci soud neshledal, že by tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně měla totiž možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy ze dne 16. 12. 2015, avšak neučinila tak. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu, kdy rozhodoval výlučně pověřenou úřední osobou, nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán s důkazy bezprostředně seznámil.
33. Dále soud hodnotil námitku žalobkyně, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku. Místo spáchání přestupku bylo v rozhodnutí magistrátu specifikováno takto: „*v ulici Klíšská, směr Ovčí vrch v Ústí nad Labem*“. Toto vyjádření, jakkoli je z jazykového hlediska poměrně neobratné (např. z důvodu chybějící interpunkce), poskytuje podle názoru soudu dostatek informací o místě spáchání deliktu, který se odehrál v Ústí nad Labem v Klíšské ulici, a to ve směru na Ovčí vrch. Jak vyplynulo ze soudem provedeného dokazování, v celé ulici Klíšské platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, tudíž argumentace žalobce o její délce a údajných úsecích s různou nejvyšší dovolenou rychlostí není přílehlavá a jeví se spíše účelovou. Soud dodává, že místo spáchání přestupku musí být v rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla uvedeno natolik přesně, aby umožnilo jednoznačnou kvalifikaci protiprávního jednání řidiče, což v daném případě bylo splněno. Z vytištěného výstupu z měřicího zařízení založeného ve správním spisu, je navíc naprosto zřejmé, ve kterém konkrétním místě měření probíhalo („*Ústí nad Labem; Klíšská, směr Ovčí vrch, výjezd, pruh 1*“ doplněného konkretizující specifikací místa nalézající se v obrazovém poli fotodokumentace „*kř. Panská-Klíšská, Panská, směr Klíšská, detektor 1*“).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Žalobkyní citované rozsudky Nejvyššího správního soudu zdejší soud ve vztahu k projednávané věci vyhodnotil jako nepřiléhavé. V rozsudku ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015, řešil Nejvyšší správní soud porušení zákazu stání bez platné parkovací karty nebo parkovacího poplatku a vyslovil, že jako popis místa nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat, jsou-li v dané ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená. Tím se případ řešený Nejvyšším správním soudem podstatně odlišuje od projednávané věci, neboť v celé Klíšské ulici platila jednotná úprava nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h, a tudíž bylo vyloučeno, aby se řidič jedoucí v této ulici rychlostí 68 km/h resp. (při zohlednění odchylky měřicího zařízení) 65 km/h nedopustil porušení zákona o silničním provozu. V rozsudku ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. 4 As 28/2010, Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že v důsledku nedostatečné identifikace místa měření rychlosti nebylo možné vyloučit námitku, že k měření došlo mimo obec, nikoli v obci. Nic podobného ovšem v projednávané věci nenastalo, a proto závěry předmětného rozsudku nelze na případ žalobkyně vztahovat.
35. Konečně v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. 9 As 80/2014, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“* Především je třeba si uvědomit, že v případě řešeném Nejvyšším správním soudem se jednalo o přestupek řidiče, nikoli o správní delikt provozovatele vozidla, což poněkud oslabuje možnost užití závěrů Nejvyššího správního soudu v projednávané věci, neboť je sankcionováno zcela jiné protiprávní jednání. Dále považuje zdejší soud za podstatné upozornit na skutečnost, že součástí identifikace skutku v projednávané věci bylo kromě místa překročení nejvyšší dovolené rychlosti i datum, kdy se tak stalo, přesný čas měření a označení vozidla, kterým byla rychlost překročena. Všechny tyto údaje ve svém souhrnu vymezují sankcionované jednání natolik přesně, že je nelze zaměnit s jiným jednáním, tudíž Nejvyšším správním soudem formulovaný smysl přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí byl v projednávané věci naplněn.
36. Zdejší soud dále připomíná, že žalobkyně byla v průběhu správního řízení pasivní, nevyužila svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí a relevantní argumentaci přednesla teprve v žalobě proti napadenému rozhodnutí, tudíž v jejím případě nemohl vzniknout problém při určení rozsahu dokazování (když navíc v celé Klíšské ulici platí stejná nejvyšší dovolená rychlost), ani při zajištění řádného práva na obhajobu, na kterou žalobkyně sama ve správním řízení prakticky rezignovala. Lze tedy uzavřít, že popis místa spáchání přestupku uvedený v rozhodnutí magistrátu byl zcela dostatečný, a proto soud vyhodnotil rozhodnutí magistrátu i na ně navazující žalobou napadené rozhodnutí jako přezkoumatelná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

37. Poté soud přikročil k posouzení námitky promlčení správního deliktu provozovatele vozidla. Podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že „[o]dpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.“ Podle odstavce 5 téhož ustanovení „[n]a odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.“
38. Zákon o silničním provozu tedy úpravu prekluze (nikoli promlčení, jak nesprávně dovozovali oba účastníci řízení) správních deliktů právnických osob vymezuje v § 125e odst. 3. Jelikož se jedná o společné ustanovení ke správním deliktům, vztahuje se i na správní delikty provozovatele vozidla upravené v § 125f zákona o silničním provozu, a to rovněž tehdy, je-li pachatelem správního deliktu fyzická osoba (srov. § 125e odst. 5 téhož zákona). Zákonná norma přitom rozlišuje běh subjektivní a objektivní lhůty – subjektivní lhůta činí dva roky ode dne, kdy se správní orgán o spáchání správního deliktu dozvěděl a objektivní lhůta činí čtyři roky ode dne, kdy k jeho spáchání došlo. Za této situace není podle názoru soudu možné užít analogii k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, podle kterého přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok.
39. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, sp. zn. 10 As 308/2016, je tomu takto proto, že „[z] § 125f odst. 4 [zákonu o silničním provozu] vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. To znamená, že správní orgán nejprve musí zjišťovat pachatele přestupku a až následně je oprávněn zaměřit se na postih provozovatele vozidla za správní delikt. Bylo by tak proti koncepci právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, pokud by odpovědnost za něj zanikala pro fyzickou osobu ve stejné lhůtě (tedy ve lhůtě jednoho roku od spáchání stanovené zákonem o přestupcích) jako odpovědnost za související přestupek řidiče vozidla. Lhůta pro potrestání fyzické osoby coby pachatele správního deliktu by se totiž překrývala s dobou, po kterou správní orgán projednává přestupek řidiče, a to na rozdíl od delší lhůty, kterou by měl na projednání správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob podle téhož ustanovení.“ Na základě toho Nejvyšší správní soud uzavřel, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká per analogiam ve stejné lhůtě jako (obecná) odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.
40. Se shora uvedeným názorem se zdejší soud ztotožňuje, naopak výklad úpravy prekluze vymezený v žalobkyní namítané metodice Ministerstva dopravy č. j. 8/2013-160/OST/5 nepovažuje za správný. Vzhledem k tomu, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku blíže neustanoveným řidičem, a tedy i ke spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dne 24. 4. 2015 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 2. 11. 2015, kdy byl tehdejšímu zástupci žalobkyně doručen příkaz vydaný magistrátem dne 30. 10. 2015, ukládající pokutu za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, odpovědnost žalobkyně za tento správní delikt nezanikla, a to ani z pohledu dvouleté subjektivní lhůty, ani z pohledu čtyřleté objektivní lhůty, jelikož o správním deliktu bylo pravomocně rozhodnuto před uplynutím čtyřleté prekluzivní lhůty, a to žalobou napadeným rozhodnutím, které dne 22. 7. 2016 nabylo právní moci. Pokud by za dané procesní situace některý ze správních orgánů řízení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o správním deliktu zastavil z důvodu prekluze, postupoval by nezákonně. Soud proto neshledal důvodnou ani námitku prekluze, ani námitku údajného legitimního očekávání žalobkyně, že řízení bude zastaveno, neboť nelze legitimně očekávat, že správní orgán bude postupovat v rozporu se zákonem, a to bez ohledu na shora uvedenou nesprávnou metodiku Ministerstva dopravy.

41. K obecné námitce protiústavnosti skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla a povinnosti upravené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu prezentované žalobkyní závěrem žaloby dlužno podotknout, že Ústavní soud se návrhem na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona zabýval ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (dostupném na nalus.usoud.cz), přičemž neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem. Nezbyvá než konstatovat, že námitka žalobkyně je naprosto nedůvodná.
42. K námitce žalobkyně, že uložená sankce 1 000 Kč byla nezákonná, jelikož v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu měla být pokuta uložena v rozmezí od 1 500 Kč do 2 500 Kč, soud uvádí, že je podle § 2 s. ř. s. povolán k ochraně veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob a soud je přesvědčen, že mezi tato práva nepatří právo domáhat se přísnější pokuty, tedy právo být více potrestán. Soud konstatuje, že došlo k pochybení magistrátu při ukládání pokuty, avšak toto pochybení nemělo vliv na celkovou zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
43. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzené porušení právních předpisů vedoucí ke krácení jejích práv. Žalobu soud v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 5. června 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)